

Dikter.

Bäckström, Folke,

81 A Br.

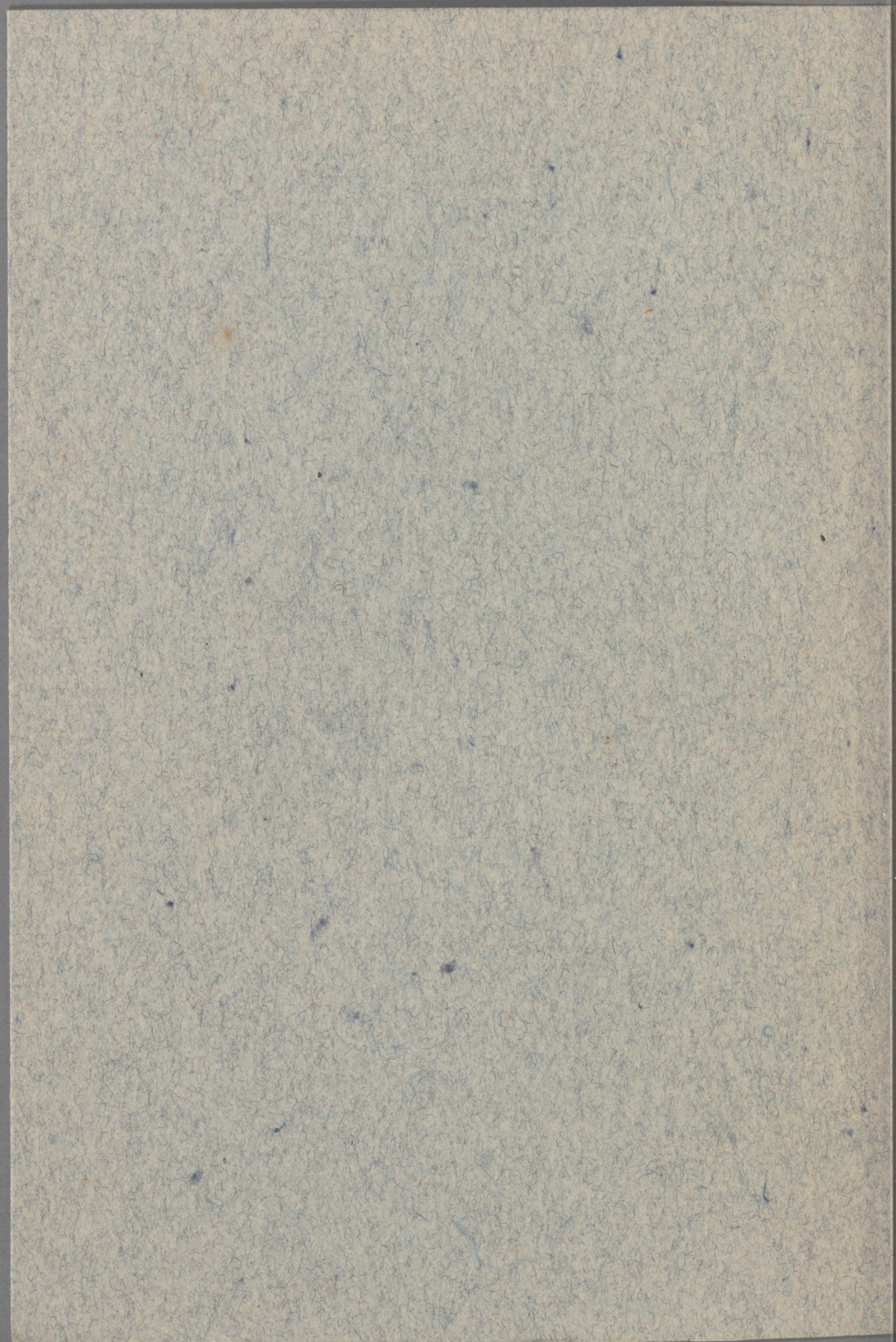

National Library
of Sweden

BÄCKSTROM, F
DIKTER

Litt. L.
(P.)
o

H. H. L.
1907

Witt. S.
Ow

FOLKE BÆCKSTRÖM

DIKTER

STOCKHOLM
SVANBÄCK & KOMP. FÖRLAG

1907

LIBRARY OF THE

UNIVERSITY OF CHICAGO

*DIKTER AF
FOLKE BÆCKSTRÖM*

STOCKHOLM
O. L. SVANBÄCKS BOKTRYCKERI 1907

DIKTER

AF FOLKE BÆCKSTRÖM

STOCKHOLM
SVANBÄCK & KOMP. FÖRLAG

INLEDNINGSSÅNG.

Som böljan yr,
Som västan ljum,
Som dagen klar,
Som natten skum,
Som vårsol het,
Som månsken blid,
Om brudnattsfröjd,
Om dödens frid
Jag ville sjunga djärft en sång,
Om allt, som var, som blir en gång.

Om ungdom ljuf,
Om kärlek vek,
Om blickars tal,
Om läppars smek,
Om fåglars sång,
Om furors sus,
Om böljeskvalp,
Om känslorus
Jag ville sjunga till den grad
På denna bokens hvarje blad.

Om sommar, vår,
Om vinter, höst,
Om runda knän
Och kvinnobröst,
Om silkeshår
Och kvinnohud
För människor
Och inför Gud
Jag ville sia i en dikt,
Uti ett stormfylldt hjärtas bikt;

Och bafvan stor,
Som slår därvid,
När ungdom når,
Sin parningstid.
— Men sången ej
Min vilja löd.
Dess födslostund
Blef ock dess död.
Och, hvad jag velat tolka fri,
Fick annan klang och melodi.

EN BILTOG SJUNGER.

Vill du trampa min stig, vill du pröfva min ban;
Vill du dela min ringhet och torftiga lott?
Vill du följa mig hän på mitt lifs ocean?
Får fast biltog jag blifva din sångaredrott?

Ej jag äger ett hem, ej jag anar min släkt,
Ej jag känner den plats, där min vagga har stått,
Men mitt lif är en vandring från morgonens väckt
Till dess aftonen åter sin skymning har nått.

Och min väg har mig fört ifrån söder till nord,
Och från Norden till Södern jag irrat igen.
För allt härligt och skönt på vår kretsande jord
Har jag strängt min lyra, min riddaresven.

Och när skyarna rodna vid kvällsolens kyss,
Uti susande skog jag mig söker kvarter,
Och dess drömmande skymning mig manar att lyss
Till dess mäktiga språk om naturens myster.

Men hvi tvekar du väl, och hvi ängslas du då
För att välja till herde en arm trubadur?
Vid din sida jag lyran skall skönare slå,
Och seraflika toner skall gå därutur.

Och min susande skog blir vårt ståtliga slott,
Som af mossor och ljung får sin golfmosaik,
Och den blånande himlen till skyddstält vi fått,
Och den hemgift oss skänkes är skogens mystik.

Men din bruddräkt vi binda af blomster och grönt,
Och af lysmask får kronan sitt stjärndiadem,
Och ditt dårande öga, det strålar så skönt,
Som det vore en länk uti solars system.

Öfver furorna stiger nu dagrar det opp,
Men därunder är skumt, där är djup natt ändå.
Och det slumrar på mark, under tufva, i topp
Tusen lif, hvilkas mening vi icke förstå.

Men de sträfva som vi för sitt dagliga bröd,
Och i skymningen nu mätes kraft uti kraft,
Böljar mot och ifrån utaf drifter i glöd,
Som förenas i ympning af lifsfruktig saft.

Se hur dagrarna tättna. En ånga så varm
Sträfvar höja sig uppåt till allfaders hus
— Det är längtan, en suck från allt lefvandes barm —
Se hur jord-modern svar får i solstrålars ljus.

Vet, det randas en tid, då hvar fördom förgår,
Då begreppen och seder ha funnit en graf,
Ty, då världar och himlar hvarandra förstår,
Skola stormarna mojna på världsalltets haf.

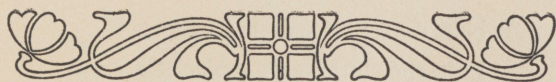
Och allt skönt, som vi drömt uppå pestsmittad jord,
I försoningens tider får lif och gestalt.
Och vi finna igen våra tankar och ord
Fast i renare färg och af ädlare halt.

Det är därom jag strängar min lyra allt gent.
Men om stundom diktionen blir våldsam och fri,
Skall efter hvart utbrott det skälfvande, vänt
Om förståelse tona en vek melodi.

Jag skall sjunga ditt lof, så att skogarnas djur
Skola vekna och hylla vårt helga förbund.
Och i andakt försjunker den hela natur
För att drömma om världens befrielsestund.

Jag skall jubla ditt lof, och mig åbo ger svar
Med en hoppfull och smäktande anderik sång,
Och en hviskning kring lyssnande skogarna drar
Om en sällhet, som funnits på jorden en gång.

REVY.

I dit öga röjs en himmel
Klar som sommarns julitid,
Kindens hvithet ofta råkar
Att med purpur gå i strid.
Pannan spänner genomskinlig
Under lockars blonda färg
Likt en sjö, som speglad drömmer
Uti lä af skog och berg.

Hvilken tjusning har du icke
I mitt unga sinne väckt,
Där du gått med flor kring hatten,
Klädd i luftig sommardräkt;

När den lilla foten trycktes
Lätt mot markens grus och sand
Och du näpet drog åt kjolen
Med din fina, mjälla hand.

Hvarje gång du gick förbi mig
Kom det som en fläkt af vår
Med ett bud från brytningstider,
Fylld med doft af kvinnohår.
Höftens rundning, barmens hvälfning,
Mun och kinders mjuka drag,
Skönt som enhet, var förenadt
Uti tjusande behag.

Och ditt skratt det ljud harmoniskt
Som den ljuvfaste musik.
Allt, hvad skönast tänkts och diktats,
Du mig var på en gång lik.
Vid din åsyn blef jag plötsligt
Utur bittra tankar väckt,
Med ditt väsen kom en nytänd
Skälfvande, erotisk fläkt.

Och det föll en längtan på mig
Kyssa få ditt silkeshår.
Smekas och berusas utaf
Doften från dess fibrer går.
Sen den dagen åren runnit,
Sorg och glädje växlat om.
Och i tunga tider alltid
Minnet till dig återkom.

Och igenom själens mörker
Tränge fram en strimma ljus,
Som till högre rymder lyfte
Tanken hän från jordens grus.
Och det tycks mig än i kvällen,
När din bild nu för mig står,
Som ditt skratt jag åter hörde,
Kände doften af ditt hår.

ENSAM.

I oktoberkvällens timma
Vid en halft förfallen vård
Sitter jag och dystert grubblar
På Kristine kyrkogård.

Vinden sveper omkring platsen,
Bjuder vissna löf till dans,
Hvilka åter lugna bilda
Omkring mig en gulnad krans.

Tomt och ödsligt är mig lifvet,
Ingen glädje det mig ger,
Och som här, så tycks mig ständigt
Att blott döda ting jag ser.

Sökte jag i lifvet glädje,
Då steg genast ur sin grift
Sorgens Engel med sitt dryckshorn
Och mig bjöd dess hemska gift.

Ack, hvi fick jag icke hvila
I en graf som denna här,
Död men nöjd och mera ensam,
Än jag nu i kvällen är.

Tysta skuggor glida kring mig,
Smyga ifrån graf till graf.
Tag mig med på eder vandring,
Räck mig ock en pilgrimsstaf.

Låt min graf få bli som denna
På en enslig kyrkogård
Uti lä för mänskligheten,
Med en halft förfallen vård.

*

Ingen blomma pryder grafven,
Efter mig ej saknad fanns,
Och de gula löfven tidtals
Bli min enda minneskrans.

(Falun i oktober 1901.)

YRKESKVINNAN.

Ett alltför välkändt gatans barn
Hon står i hvarje hörn på vakt
Och mönstrar hungrigt trottoarn.
Ett föremål för spe, förakt
Hon tjusar emot hvarje man
Och söker locka hvar hon kan.

På konstlad väg ha haka, kind
Af sminket friska rosor fått,
Som dock förrädisk aftonvind
Med ljumma kyssar bleknat smått.
Hon icke anar där sig stå
Med huden blottad, daskigt grå.

Det doftar starkt af esbouquet.
Hon gnolar liknöjdt högt en rad
Och vänder sig att ses och se,
I det hon blottar vrist och vad.
Hon bjuder ut sig — fåfängt jäkt,
Det lyckas ej — hon skrattar fräckt.

Fast nu, hon cynisk syns där stå
Hon var en gång så blyg i sinn.
Man födes ej till hennes skrå,
Man däri tvingas, kastas in.
Men det hon glömt, och elegant
Hon ler och hvisslar nonchalant.

AFTON PÅ SKANSEN.

Det susar i åldriga furor
Och hviskar i unga snår
Om sägner och minnen, och nejden
I andlöst lyssnande står.

Det hviskar om framfarna tider,
Då trakten var oröjd skog,
Där furorna drömde i sekler
Och tystnaden aldrig dog.

Det dallrar så underligt sällsamt
I höstlöfvens gula blad,
Och lundernas mörker blir skuggor
Med lif af nyets kaskad.

Det skymtar gestalter där inne,
Som drömbilder äro blott,
Och frasar som kjolar af siden
I takt med plastisk gavott.

Men plötsligt förnimmes en stämma,
Som sjunger till cittrans smek.
"Hvem är, som ej minnes vår broder?"
Den ljuder så underligt vek.

Och nejden förgäter betagen,
Att allt var en hviskning blott,
Ett minne hos åldriga furor
Från tid, som evigt förgått.

Och åter den tyckes, som fordom
Den samma oröjda skog,
Där furorna drömde i sekler
Och tystnaden aldrig dog.

EN ANFÄKTAD.

Jag var så ung och fylld af lifsberusning
Och tungrodt allvar ville bjuda manken.
Min trångsynthet såg mest i allt blott tjusning,
Och själf jag tyckte mig så stor i tanken.

Jag ville ut att mina krafter öfva
Och bana väg för mera svaga själar,
Min håg på nyupptäckta vidder pröfva
Och väcka lust hos hvardagslifvets trälar.

Så stunden kom: Jag ut i lifvet trädde
men insåg strax, en törnstig var min bana.
I harmsen yra allt min tunga hädde:
Jag själfmedvetet höjde trotsets fana,

Och till tornering bjöd så allt på jorden
Med bröstet vidgadt och med upprätt panna.
Men obemärkta klungo likväl orden,
Och ängsligt vred jag började förbanna.

En blodvåg steg, som eld i ådror tände,
Och hvita ögonglober lyste röda,
Och läppar, tunga, svalg helvetiskt brände.
— Jag ville andats gift att allt föröda.

Och själfva satan bjöd jag exalterad,
Om han det djärfdes, mig i envig möta.
Af stunden var jag särskildt animerad
Min klinga i den gamle djäfvuln stöta.

Min röst dog bort uti ett fjärran eko,
Men ingen tycktes på min maning höra.
Och vilda röster i mitt inre skreko:
Den lede räds, du honom skall förgöra.

Dock snart det öfverspända sjönk utmattadt
Och efterträddes af en skräckfylld aning,
Ty jag förstod, hvad jag ej förut fattat,
Och hvem som dref mig till min djärfva maning.

Den lede själf med sina många funder
Sen länge omärkt hade sökt mig fånga
Och gick i väntan blott på så'na stunder,
Då jag af honom ville hornen stånga

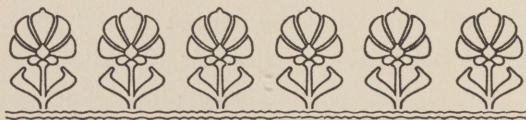
I tro, att jag min egen vilja lydde.
När så i hastigt mod jag mig förhäfde.
Han lätt sitt gift i mina ådror spydde
Samt hvad af godt, jag hade kvar, förkväfde.

Och mot min vilja blef jag så hans frände.
Men ej bekantskapen jag alls bestrider,
Ty den chikan, som så mig plötsligt hände,
Till min favör kan bli i bättre tider,

Om mästarn skulle sig en gång förneka.
Då är jag redo fram som vittne stiga
Och strax inhysningen på porten vräka
Samt med hans egna vapen lätt bekriga.

Hans intrång jag fördrar med jämnmod bara,
Om också andra med förakt mig mäter.
Ty det är kärnan: att sig själf *helt* vara,
Om mänska eller Belsebub man heter.

SJUK.

När vinden sakta hviskar
Vid solnedgångens prakt
Och halfdagsskymning råder
Kring Skansens sköna trakt,

Då vill jag åter drömma
I någon löfrik lund,
Där björkar stått som vittnen
Vid ungas herdestund.

Då vill jag åter lyssna
Till furors djupa sus
Och löga helt mitt sinne
I ordlöst känslorus.

När vintergatan bygges
Vid stjärnestrålars lek
Och unga sinnens trånad
Förbytt till brudnattsmek,

Med barm i våldsamt svallning
Af plötsligt frigjordt tvång,
Af salighet och bäfvan
På en och samma gång;

Och höft mot höfter vagga
I yr men rytmisk dans
Med själ och blod i flamma
Och hy i feberglans;

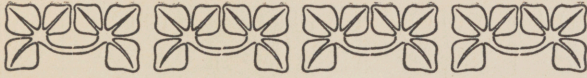
Men sinnen sakta domna
Vid flämtadt andetag,
Som sia vill om löften
För nya släkters dag

Med samma djupa längtan
Från llfvets hvardagsflod
Till eftertrådda drifter
Med eld i själ och blod;

Då har jag blott en längtan:
Min ungdom tråna slut
Samt sedd och hörd af ingen
Mitt jordlif andas ut,

Att låta själen frigjord
Få söka rymder blå,
Vid jordens fägring bunden
Till jorden återgå.

SOMMARMORGON.

Rundt kring djurgårdsbranter vinden lekfullt smilar,
Genom trädens löfverk solens första stråle silar;
Allting än i slummer hvilar,
Bidar på den nya dag, som gryr.
Lätta dimmor draga öfver kärr och myr.
Men allt högre solen stiger.
Skogens fåglar vakna;
Blomstrens stänglar rakna
Och hvar kalk sig öppnar fullt.
I hvar löfrik hult
Hålles morgonkult
Utaf fåglar, kräk och kryp.

LÄNGTAN.

När i kväll'n jag dyster sitter,
Glömsk af dagens tunga strid,
Och mitt hjärta fylls af trånad,
Längtar efter ro och frid;
Då sig tanken osökt irrar
Till din fjärran boningsort,
Vill där klappa på som fordom,
Smyga in, som förr den gjort.

Dit den ofta gärna flyktat
Att få hvila ut en stund,
Liksom i din famn jag sluten
Njutit mången ljuflig blund.

Och, när sömnens gud väl kommit,
Har jag känt i drömmen än,
Hur din hand har smekt min panna
För att jaga sorgen hän.

Tag i kväll då mot min tanke
För en stund, om än så kort,
Låt den vid ditt hjärta tyna,
Söfva sig från jorden bort.
Och, när väl den ljufligt vaggar
Uppå glömskans vida haf,
Låt min själ då hos dig stanna,
Red mitt sjuka jag en graf.

ARF.

Jag drömde som yngling få blifva en man,
Hvars stämma man lyssnade till.
Men uti den mån, som mig årena hann,
Jag började ana och slutligen fann,
Hur djupt om mig själf jag for vill.

Ty allt, hvad jag trott vara gömdt i mitt bröst
Af gedigen och ädel metall,
Var återljud blott af en annans röst,
Likt sommar, som ännu kan spåras i höst,
Fast löfven ha gulnat och fladdra mot fall.

Jag hade om skönhet och kärlek en dröm
Samt tyckte, att Herrans Nasir
Stod tankfull och tyst vid en våldsam ström.

Hans blick var så varm, så sorgsen och öm,
När sakta han bjöd mig ett lifselexir.

Jag nekade dock att gåfvan ta mot
Och sökte i strömmen mig ut,
Där tusenden brottades under hans fot.
Jag visste: förgäfves var bättring och bot,
Fördömd var med födseln jag ändå förut.

Så ville bland människor jag själsfrid nå
Och sökte men aldrig den fann.
Det goda man ville till marken slå,
Det veka, det spröda till löje få
— Min själfkänsla droppvis förrann.

Så blef jag en dyster, en genomsjuk själ
Med känslor och hjärta i bann.
Och fåfängt jag sökte få ve till väl,
Hvar ansats jag gjorde slog alltid fel.
Jag var en förbannad man.

HVEM OCH HVAREST?

Aldrig, aldrig gafs det väl ett väsen
Mera likt den skira drömmens spånad.
Hvem förstod som hon att hemligt tjusa,
Omedvetet väcka själens trånad?

I hvar lem hon røjde plastisk skönhet
Och i gångens mjukhet gracers like,
Uti rösten fanns en värld af toner,
Och i ögat låg ett himmelrike.

Kinden bar en vårfödd morgons rodnad,
Då den anar solens snara gryning,

Och den späda barmen långsamt höjdes
Likt en molldrömd våg vid kvällens dyning.

Och hvem var hon väl? Mig fråga icke.
Spörj då förr den vind kring henne lekte;
Fråga blomman hon vid vägen brutit,
Hvems den handen var, som henne smekte;

Ljungen, hvilkens näpna fot där trampat;
Insjön, hvem den med sin bölja famnat.
Fråga, fråga skog och dal och rymder
Hvar hon dväljes, hvarest nu hon hamnat.

Ack, förgäfves skall på svar jag bida.
Borta är hon, och min själsfrid lyktat,
Om jag icke därvid trott, hon hade
Hän till någon himlens stjärna flyktat.

EN FRÅGA.

Ehuru okänd jag nalkas eder
I sång och toner och versrytmik,
Det svär helt säkert mot konvensen
Och leder kanske till polemik.

Men detta sista jag vill förhindra,
I det jag ställer mig anonym.
Min sköna tänkte mitt namn få veta
— Jag ser, hur lång hon nu blef i syn.

Jag eder fågring nog helst besjunge,
Ifall jag finge och tordes blott,
Men hjärtat redes sin känsla tolka,
När som det träffats af Amors skott.

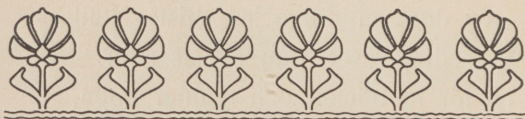
Men dock en fråga jag dristar ställa
Till eder, väsen från Frejas sfär.
Ni för ju böcker och känner noga,
Hvad såväl Debet som Kredit är.

Och post för post ni i Dagbok skrifer,
Tills måna'n slutats. Är allt exakt,
Skall Debetsumman med Kredit stämma,
När hufvudboken har fått extrakt.

I detta allt är ni noga hemma.
Ni bokslut gör med extrakt, balans
Och Hjärtats Konto näst sist avslutar
Med en förtjusande nonchalance.

Ja, så ni bokför och så ni skrifer.
Men till min fråga, märk, nu jag går:
Om hjärtats Debet och Kredit skilja
Så säg, jag ber er, hvar saldot står.

EN AF MÅNGA.

Du unga kvinna, som där borta går
Af solens varma strålar kringbegjuten,
Jag fångslar denna flyende minuten
Din bild utaf din ungdoms första vår.

Jag vill ej se förgänglighetens spår
Ej möta dig en dag förvissnad, bruten,
Af mig och andra orättvist förskjuten
För skuld, som ej var din men allas vår.

Ditt mjuka väsen från idag jag gömmer.
Och om dig också värld och himmel dömmar,
Skall du förbli en ljusalf på min stig.

Jag vill ej tro du offras kan till sköka.
Uti mitt inre, när jag helst vill söka,
Skall alltid bilden finnas ren af dig.

RESONÖREN.

Hvarje gång han in på scenen träder
Går ett sorl ifrån parkettens leder,
Och hans namn på allas läppar är.
Strax man fångslas helt utaf plastiken,
Den karaktäristiska mimiken,
Som han alltid öfverlägset bär.

Ljudlöst reciteras af publiken
Den satiriskt vårdade repliken,
Som en facit är uppå dess nåd.
Då han tystnat poängteras resten
Med den oförlikneliga gesten,
Som alltjämt har gifven sin applåd.

Ännu tycks han lika ung trots åren.
Endast anletsdragen bära spåren
Af decenniens yttre, inre strid.
Ungmön tjusad af hans konstnärsgåfva
Ofta andra hört densamma lofva
Ifrån mors och mormors ungdomstid.

När han spänstigt vandrar kring i staden
Eller tar den kända promenaden,
Är sen åratals han än sig lik.
Och hvarhålst man möter så flanören:
Den spirituelle resonören
Sitter kvar i handen och mimik.

I DRÖM.

När jag sitter allena i skymningens stund
Och ser månen dra notvarp kring Brunnsvikens sjö
Mellan vikar och uddar, från sund och till sund,
Medan brus ifrån staden hörs komma och dö,

Si, då glömmet jag helt, hvar jag är, hvad jag ser
Och försjunker i minnen med tynande lif,
Och ju närmre de komma, det hela sig ter
Som ett främmande, ändlöst, helt nytt perspektiv.

Ty allt bittert, jag känt, har förvittrat och dött
Och har höljts i en svepning af vemod och ro,
Det har jordats, fast långsamt, och nuet har strött
Öfver grafven en blomkrans af hopp och af tro.

Och en annan har lagt där en liknande krans,
Som sig slingrat kring min och som gjort dem till en.
Men, om stundom mitt öga står fuktigt i glans,
Är det icke af sorg, för de år, som flytt hän.

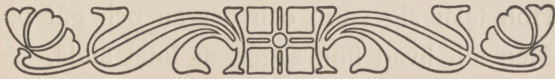
Det är ljufhet och lycka, som tårarna födt,
Det är hopp och förtröstan på kommande tid;
Det är vissheten om att sin like ha mött
Och att känslornas stormar ha vaggats till frid.

Och, när därför jag sitter allena i dröm,
Och om vemod, om svärmod vill tränga sig på,
Si, då höres en stämma, en hviskning: "O glöm",
Och mot ljusare rymder strax tankarna gå.

Och det susar en doft som af finaste hår,
Och det stryker en hand, och det lutas en kind;
Och det riktas två ögon med blickar, som trår,
Och det smeker som läppar från aftonens vind.

Vid min sida hon sitter i hvitt och i skärt
Som en majbrud så vän, som en lilja så blek.
Lik en ande hon är, som min drömsyn har närt
Uti skymning vid dallrande månstrålars lek.

FÖRLOFVAD.

Hon trippar på tå, hon vaggar med höft,
Hon slänger med armen och är som en tok,
Hon skrattar och hamsar och skojar i ett.
Nej den är då tusan i mig inte klok.
Hon skrattar åt allt, åt hvarendaste en,
Som går trumpen och tyst och visar sig fren,
Så nog kan en se, det är klennt hennes vett.
Men hon strålar så glad och hon trippar så yr
Och förmår icke hålla ett grand sig i styr.
Nej, förbaska mig den har ett spår till förnuft.
Hon tar steg som till dans af den mjukaste rytm,
Och det sjunger i bröst, och det ilar i blod;
Det längtar och trår, hon vet ej hvad till,
Men allt tokigt och bakvändt och galet hon vill.

Hon talar sig varm och går an och går på,
Men allt hvad hon säger, är intet ändå.
Hon gör spe, hon gör gäck uppå baraste kif,
Det är tal utan ord, det är skoj, det är skratt;
Det är intet och allt, ej mindre ett fnatt.
Ah Herre min Je, hvilket lif.

LYCKLIG.

Han står bakom fönstergallret
Och stirrar på nejden ned,
Men tankarna irra vida
Och följa sin egen led.

Han minnes ej längre hvarför
Han göms bakom gallrets järn;
Han vet ej, det är af nödtvång
Till andras och eget värn.

Han minnes ej längre dagar,
Som ödde hans ungdomstid,
Som såg honom vackla, falla,
Gå under i lifvets strid.

Förgätet är allt ifrån fordom,
Han mött i varandets värld;
Åt spröda, rosiga drömmar
Han ägnar sin tankegård.

Han varit en skald, ett snille,
Ett ljudande instrument,
Hvars toner förtjusat världen
Och lust till sångerna tändt.

Men nu instrumentet tystnat,
Dess röst är längesen stum,
Och strängarna tvinats af tiden
Uti ett gallerskymdt rum.

Han diktade ömt, och idyllen
Sprang fram i lekande skrift.
Han sjöng med ungdomens värme
Om kärlekens sköna drift,

Då mannen drages till kvinnan
Och kvinnan längtar till man,
Då kroppar och själar fordra
Få famna, älska hvarann

Med armar slingrade samman
Och bäfvande bröst mot bröst
Att lyda skapareviljan,
Som bor i det inres röst.

Hans öga skönjde hos kvinnan
Det mjukaste, skönsta behag,
Och hvarje gestalt, han tecknat,
Röjer gemensamhetsdrag.

Det tycks han skådat dem alla
Igenom ett silkesflor;
Hos hvarje bild, som han format,
De finaste linjer bor.

Det skäraste drömspel leker
Som majkvällens gyllne sky
Och tvingar isiga skuggor
Förtona och sakta fly.

På blekhvita ännen hvilar
Ett skälvande magiskt sken,
Som kommer själarna längta
Till okända vidder hän,

Att lyss till dämpade röster
Med klang af evighetsbrus
Och söfvas af ljusa rymders
Milda oändlighetssus.

Hans dikter i form och läggning
Förglömde lagar och bud,
Sprang fram likt yra kaskader
I färgrik, poetisk skrud,

Som sinnen, bländade, lade
Beundrande för hans fot,
Hos afunden åter väckte
En storm af sedesamt hot.

Och det mest stora han diktat,
Och det, som skönast han tänkt,
Man först med våldtäckt har lönat
Och därefter smutsbestänkt.

Men åren ha runnit undan,
Och stormen mojnat till ro,
Och segrande gått ur striden.
Hans härliga ungdomstro.

Ty nu bryter ingen stafven
Öfver hans mästareord.
Hvarhelst han läses och sjunges,
Beundran blir endast spord.

Hans alster kännas af alla,
Han själf är af dem förstådd,
Hans namn skall lefva i tiden,
Hans dikter bli evig sådd.

Men själf står han död för världen
Och anar ej dess beröm,
Han lefver ej mer i nuet,
Hans sjäslif är blott en dröm.

Fast blicken hvilar på nejden,
Som nedanom fönstret går,
Konturerna ej han fattar
Och främmande för dem står.

Han nyttjar ännu den gåfva,
En öm försyn honom gaf,
Samt lögar själen vid stranden
Af diktens ändlösa haf.

Han diktar mera än fordom,
Men hvad, finns ingen som vet.
Det är hans enda men stora
Och lyckliga hemlighet.

Hans bleka anlete stundom
Ett barnsligt leende får
— Hans ungdoms förstfödda drömma!
Kanhända då tanken når.

Han skådar där bort i fjärran
Nu kanske försoningens land,
Om hvilket han fordom siat
Med inspirationens brand.

Och lycklig, harmonisk sjunker
På bädden han stilla ned.
Men synerna slumra icke,
De komma i långa led.

De komma med månens strålar,
Som sila sitt bleka sken
Mot bädden, där skalden sofver
Och förs af drömmarna hän

Till rymder, där han ej möter
"Förtorkade ögons hån".
Han nått sin innersta längtan
Att blifva "ett drömlands son".

GRIFTERO.

Snö och is kring Mora Strand.
Hvita fjun mot marken falla,
Dunkelt skymtar Utmeland.
Morastapelns klockor kalla
Helgd och frid till dödens fest.

Blomhöljd kista sänkes ned
Uti jordens kalla gömma,
Där de döda led vid led
— Som det tros — i domning drömma
För att väckas domedag.

Helga klockljud tona bort;
Men en psalm vid grafven ljuder.
Så en bön, en känd och kort,
Och åt stoftet prästen bjuder
Frid med trenne skoflar mull.

Det är slut. Man dröjer än
Under tystnad invid griften.
Genom själen dallrar än
Prästens ord ur helga skriften:
Löftet om ett evigt lif.

Skoflar ösa grafven full.
Blott ett minne är den döde
Samt ett kvantum stoft och mull.
Kyrkogården ligger öde,
Gömmer på en ändlös frid.

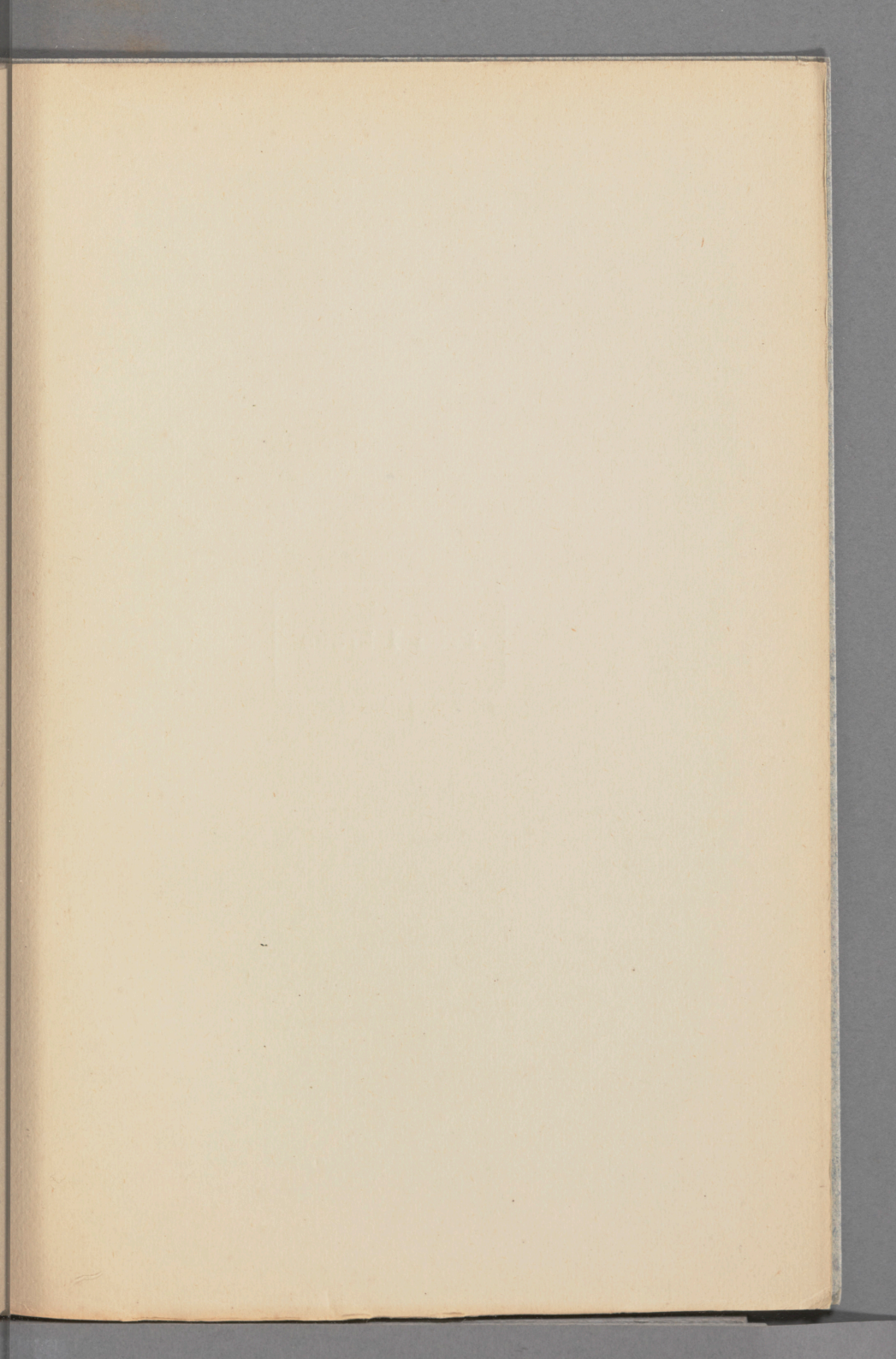
Hvita flingor falla ned,
Här och där en bjällra ljuder.

Men det tycks vid furuled,
Som en klockton ännu bjuder
Frid utöfver snötäckt nejd.

(Mora i Mars 1905.)

Printed by the
University of Toronto
1911

Pris: 1 krona

